

ELÄMÄNI JUOKSU

TOIVO RIIHIJÄRVI

Synnyin äitini Raakelin toisen avioliiton kuopukseksi, liiton viidenneksi lapseksi. Isäni Kaarlo (Kalle) kaatui jatkosodan alkuvaiheessa tammikuun alussa 1942. Minä olin tuolloin puolen vuoden ikäinen, joten minulle itselleni ei jäänyt isästäni minkäänlaista muistikuvaa.

Tuli syksy ja minunkin oli aika aloittaa koulunkäynti. Ei ollut äiti saattamassa koulun alkuun. Minun piti mennä isompien sisarusten mukana.

Rippikoulua käytiin Kiuruveden kirkolla seurakuntatalossa. Palatessani syysrippikoulusta kotiin minulle ilmoitettiin kotona, että en enää kuulu ruokavahvuuteen. Tästä alkoi minun omalla vastuullani oleva elannon hankkiminen itselleni.

Eletään vuotta 1960. Osa sisaruksistani on tullut töihin Tampereelle. Minuakin on alkanut kaupunki kiinnostaa ja olen päättänyt lähteä Lopelta kohti uutta.

Urheiluharrastus on kulkenut mukani aina pienestä pojasta aikuisikään saakka. Minä aloin harjoitella ja kilpailla aktiivisesti. Saavutin myöhemmin kohtalaisen hyviä tuloksia sekä piirinmestaruus- että Suomenmestaruustasolla.

Katkelma ministeri Risikon puheesta sotaorpojen juhlassa Jämsässä: Te sotalesket, sotaorvat ja kaatuneiden omaiset olette ryhmä, joiden kohtalot kietoutuvat kiinteästi sotaan. Te menetitte rakkaanne ja siten osan teistä itsestänne. Elämänne ei ole ollut helppoa, mutta silti olette jaksaneet kannustaa myös muita. Olette jaksaneet dokumentoida vaiheitanne ja kokemuksianne. Toivonkin, että yhä useampi elämäntarina tulisi muodossa tai toisessa jälkipolvien tietoon. Teiltä meillä nuoremmilla on paljon opittavaa.

Nämä edellä mainitut lauseet ja toivomukset ovat saaneet minussa viimein aikaan sen, että olen omalla tavallani tarttunut ajatuksiini ja nyt dokumentoinutkin tarinani, Elämäni juoksun.

